

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ (Ίωάν. ιζ΄ 1-13)
16 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, συνδέει τὶς ἑορτὲς τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Χριστὸς ὀλοκλήρωσε τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο Του πάνω στὴν γῆ, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία θὰ συνεχίσει αὐτὸ τὸ ἔργο μετὰ τὴν Πεντηκοστή. Τὴν σημερινὴ Κυριακὴ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἀφιερῶσει στοὺς ἁγίους 318 Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας ἀντιμετώπισαν τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπ' τὴν «ἀρχιερατικὴ προσευχὴ» τοῦ Κυρίου.

Στὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιο, ἀπ' τὸ 13ο κεφάλαιο μέχρι καὶ τὸ 17ο, μεταξὺ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Κυρίου, καταγράφεται μία ἐκτεταμένη ὁμιλία τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητὲς Του. Ὅλοι ἀκούσαμε τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ δώδεκα εὐαγγέλια τὸ ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, στὸ ὁποῖο ὁ Κύριος ἐκθέτει τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ ἔργου Του πάνω στὴν γῆ καὶ ἀπευθύνει τὶς τελευταῖες συμβουλὲς πρὸς τοὺς μαθητὲς Του. Αὐτὴ ἡ ἐκτεταμένη ὁμιλία ἐπισφραγίζεται μὲ μία προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἐπουράνιο Πατέρα Του, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ἀρχιερατικὴ προσευχὴ» καὶ διαφέρει ἀπ' τὴν προσευχὴ τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ μπροστὰ στὸν θάνατο, τὴν ὁποία συναντοῦμε στοὺς ἄλλους εὐαγγελιστές.

Στὴν «ἀρχιερατικὴ προσευχὴ» ἀποτυπώνεται ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας κυρίως μέσα ἀπ' τὶς τρεῖς λέξεις «ἐνότητα», «Ὄνομα» καὶ «Δόξα». Ὁ Χριστὸς ἐκφράζει τὴν στενότερη σχέση μεταξὺ τοῦ Ἐαυτοῦ Του καὶ τοῦ Θεοῦ Πατέρα μέσα στὴν ἁγία Τριάδα. Μὲ τὴν λέξη «Πάτερ» ἀρχίζει ὁ Χριστὸς καὶ αὐτὴν τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν Θεὸ Πατέ-ρα. Μὲ τὴν παρεμφερῆ ἔκφραση «Πάτερ ἡμῶν» ἀρχίζουμε καὶ ἐμεῖς τὴν γνωστὴ προσευχὴ. Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ κατὰ φύσιν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. «Παιδιὰ τοῦ Θεοῦ» λεγόμαστε καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ σὲ ἓνα ἐντελῶς διαφορετικὸ ἐπίπεδο ἀπ' αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι «ὁμοούσιος» πρὸς τὸν Πατέρα, ὅπως διεκήρυξαν οἱ ἑορταζόμενοι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ ἄνθρωποι καλούμαστε νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε στὴν συνέχεια νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Πατέρα. Ἡ ἐνότητα αὐτὴ εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθεῖ, χωρὶς βεβαίως νὰ παύσει νὰ ὑπάρχει ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου. Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς εἶναι κοινωνία ἀγάπης. Αὐτὸς καὶ δημιούργησε τὸν κόσμον χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ἢ ἀναγκασμένος νὰ τὸν φέρει ἀπ' τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη. Μέσα σὲ

αὐτὸν τὸν κόσμον ἔβαλε τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο ἀνέθεσε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν πορεία αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιὰ τὸν σωστὸ προσανατολισμὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἀμέσως μετὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ δώσει «ὄνομα» στὰ ζῶα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη νὰ δώσει κατεύθυνση, νόημα καὶ προσανατολισμὸ στὸν κόσμον. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ εἶναι συνεργάτης καὶ συνδημιουργὸς τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμον.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδηλώνεται. Κορυφαία ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Στὸν κόσμον κυριάρχησε ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἁμαρτία ἔφερε, ὄχι μόνο τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο, ἀλλὰ καὶ τὴν διαίρεση καὶ τὴν σύγκρουση. Στὴν «ἀρχιερατικὴ προσευχὴ» ὁ Χριστὸς φαίνεται νὰ διαχωρίζει τοὺς πιστοὺς ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμον, ὅταν εἶπε ὅτι θέλει νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τοὺς δικούς Του καὶ ὄχι γιὰ τὸν κόσμον. Προφανῶς ἐννοεῖ ὅτι οἱ δικοὶ Του ἄνθρωποι (τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἅγιοι) θὰ ἀποτελέσουν στὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ζύμη γιὰ τὴν πραγματικὴ ἐνότητα τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀνθρώπων στὸν Θεό. Ἡ ἐνότητα αὐτὴ εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ἱεραποστολῆς.

Εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐπειδὴ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρώπησε καὶ φανέρωσε στοὺς ἀνθρώπους τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄν τὸ «ὄνομα» ποὺ δίνει ὁ ἄνθρωπος στὰ ὄντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου σημαίνει προσανατολισμὸ καὶ κατεύθυνση, τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ δηλώνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μᾶς φανέρωσε ὁ Θεὸς ὅτι ἡ τριαδικὴ ὑπαρξὴ Του εἶναι ἀγάπη καὶ ὅτι ζητεῖ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του.

Στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀκούγεται καὶ ἡ λέξις «Δόξα». Εἶναι ἄγνωστος καὶ ἐντελῶς ἀμέθεκτος ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐνεργεῖ πρὸς τὰ ἔξω καὶ οἱ ἐνέργειές Του μετέχονται, μόνες αὐτές, ἀπ' τὸν ἄνθρωπο. Στὴν «δόξα» αὐτὴ μετέχει πλήρως ἡ ἀνθρώπινη φύση μὲ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «Δόξα» αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιβράβευση καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «Δόξα» αὐτὴ θὰ παραμείνει καὶ στὴν αἰωνιότητα, ὅταν ὁ κόσμος θὰ ἔχει παρέλθει καὶ ὅταν τὸ ψεύδος καὶ τὸ κακὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ ἔχουν πλήρως νικηθεῖ.

Σὲ αὐτὲς τὶς τρεῖς λέξεις, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ εἶναι στραμμένα καὶ ἡ δική μας προσοχή. Ἡ ἐνότητα ἐκφράζει τὴν κίνηση πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, τὸ Ὄνομα δηλώνει τὴν ἀπαραίτητη στροφή πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν μας ἄνθρωπο καὶ ἡ Δόξα εἶναι ὁ ἔσχατος καὶ ἀληθινὸς προορισμὸς τῆς ζωῆς.

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]